

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Les temptacions

Desert de Judea

El propassat dimecres començàvem una nova Quaresma. La imposició de la cendra ens recordava aleshores la nostra condició de criatures contingents i ens convidava a revifar el compromís de conversió per seguir cada vegada més de prop el Senyor. És un temps de vida ascètica i de sacrifici, d'esforç en el combat espiritual per anar superant el mal i el pecat, que estan tan presents en el món i en nosaltres.

En les celebracions litúrgiques rebem la gràcia i l'impuls necessari per recórrer aquest camí amb el Senyor, aprofundint en l'escola de l'evangeli, meditant els esdeveniments de la història de la salvació com una actualització eficaç, ja que Crist es fa present en la litúrgia de l'Església per obra de l'Esperit Sant. De nosaltres depèn, doncs, viure aquest temps amb intensitat, oberts al do de Déu i afrontar d'aquesta manera els canvis que la nostra vida necessita, o per contra, dei-

xar-nos arrossegat per la rutina i estancar-nos.

En aquest primer diumenge de Quaresma reflexionem sobre les temptacions de Jesús en el desert. Recordem que el desert, a més de ser lloc de trobada amb Déu, és també el lloc de la temptació i del combat espiritual. Durant el pelegrinatge del poble d'Israel a través del desert, que es va perllongar durant quaranta anys, va patir moltes temptacions i va caure en elles. Jesús passa al desert quaranta dies de soledat i de prova, que supera amb la Paraula de Déu i la pregària. Es prepara així per al compliment de la seva missió tot venent les temptacions del maligne.

El temptador intenta manipular les paraules de la Sagrada Escripura, però les respostes de Jesús desemmasquen les seves intencions i refuten els seus arguments, recolzant-se en la mateixa

Paraula de Déu, i aplicant-la amb veritat i rectitud. El maligne presenta la perspectiva atraient d'un messianisme polític i triomfal, que hagués tingut una gran acollida al poble d'Israel. Però no és aquest el pla de Déu, i Jesús es mantindrà fidel a la voluntat del Pare. La narració mostra un paral·lelisme amb les temptacions del poble d'Israel en els quaranta anys de pelegrinatge pel desert. També nosaltres som convidats a renovar la nostra decisió de seguir Déu i afrontar amb valentia la lluita que ens espera si volem romandre fidels.

El camí quaresmal es caracteritza per les pràctiques del dejuni, l'almoïna i l'oració. El dejuni consisteix inicialment en abstenir-se d'aliments, però fa referència també a totes les formes possibles de sacrifici per aconseguir una vida més sòbria. Quantes coses hi ha en la nostra vida de les que podem prescindir! Quant de temps s'arriba a perdre en frivolitats! Quant podríem estalviar de temps i de béns de tot tipus! Quant podríem compartir amb els més necessitats! Perquè no oblidem que el dejuni està íntimament unit a l'almoïna, al fet de compartir, a la solidaritat, a les obres de misericòrdia. Tots som cridats a compartir els nostres béns, siguin els que siguin, amb els altres. Sempre podem trobar persones més necessitades que nosaltres.

La Quaresma, a més, és un temps privilegiat per a la pregària. L'Església ens convida en aquest temps a una oració més llarga i intensa i a una meditació profunda sobre la Paraula de Déu. En aquest camí quaresmal hem d'estar atents per captar la invitació de Crist a seguir-lo de manera més decidida i coherent, renovant la gràcia i els compromisos del nostre Baptisme, per deixar l'home vell que hi ha en nosaltres i revestir-nos de Crist, per arribar renovats a la Pasqua i fer nostres les paraules de sant Pau «ja no soc jo qui viu, és Crist qui viu en mi» (Ga 2,20). Amb aquestes pràctiques quaresmals us convido a endinsar-nos pel camí de la conversió.

ENTREVISTA

Amb ull contemplatiu

ANTONI POU

La Casa d'Espiritualitat del Miracle organitza exercicis espirituals i altres activitats que fan descobrir l'espiritualitat en la natura, la fotografia, la literatura, la música, la cuina, l'*ikebana* (art floral),... L'objectiu dels organitzadors és «que les persones que hi participin puguin tenir una experiència espiritual profunda, que aprenguin a tenir un ull contemplatiu de la realitat». El P. Antoni Pou, OSB, n'és el responsable (www.santuarielmiracle.com).

Quins són els objectius de la nova temporada?

Potenciar el que funciona, no perdre el caràcter d'hostatgeria monàstica, fer una acollida personalitzada, iniciar en la interpretació simbòlica dels clàssics i de la Bíblia, possibilitar que homes i dones d'origen espiritual molt diversos puguin trobar el seu camí de creixement humà i espiritual. Volem que els laics, després d'haver incorporat el nostre carisma benedictí, agafin més protagonisme en l'acolliment i en l'organització d'activitats.

Què proposen?

Volem continuar l'estil creat fa 12 anys pel P. Ramon Ribera. Proposem cursos que relacionen experiència de natura i espiritualitat, interpretació de somnis i Bíblia, literatura i salms. També n'ofereim d'audició musical, per aprofundir en la nostra pròpia tradició cristiana i benedictina... I, davant la demanda de tècniques de silenci i meditació (*mindfulness*), cursos on s'integren natura, meditació i pregària del cor.

Què li aporta aquesta tasca?

És engrescadora, perquè ets testimoni de com es va creant el *miracle* de la transformació espiritual de tanta gent que s'hi apropa. Jo coordino i soc el lligam de la Casa amb la comunitat del Miracle i, en darrer terme, amb la de Montserrat, de la qual som monjos.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

El que rebo no és per a mi

«Quan jo era adolescent, la meua germana em proposà de participar en una convivència d'un grup de fe del qual ella en formava part. La nostra família és catòlica. Jo, en aquell moment, em trobava en una situació de recerca personal. En aquella convivència vaig descobrir un Crist diferent. Compartir la fe que descobria com a més personal i més compromesa; veure l'exemple i el testimoni d'un grup de religiosos joves que treballaven junts, va provocar que les preguntes a les quals no trobava respostes coherents anessin prenent un sentit que em qüestionava des de dins: què havia de fer amb la meua vida? I si confio i em lliuro plenament al Senyor? I, finalment, la pregunta: Per què no? Em vaig adonar que el que tenia davant era una proposta de felicitat radical.

»Avui soc aquí, a punt de rebre l'ordenació diaconal de mans del bisbe. És un pas més en la meua consagració, en la meua decisió de seguiment de Jesús. Rebre el ministeri ordenat, ara com a diaca i més endavant com a prevere, em situa en una perspectiva eclesial de servei i disponibilitat per a la comunitat. Rebo quelcom

que no és per a mi, i això demana una responsabilitat encara més gran. Un es converteix en servidor i testimoni. Això demana una cura més gran a l'hora de parlar i actuar. Ser conscient que soc jo qui rep l'ordenació amb les meves limitacions i incapacitats, confiant en l'ajuda de Déu.» Així parlava un jove religiós de trenta anys, pocs dies abans de rebre l'ordenació diaconal.

Arribat el dia, el bisbe celebrant li va dir a ell i als seus companys d'ordenació: «Sigueu servidors, no deixeu mai d'atendre les situacions de les persones desvalgudes. Heu de viure aquest servei amb la saviesa que ve de Crist i ser servidors, acollint i sabent que el Senyor vol que sigueu sal i llum del món». «Vosaltres sou la llum del món. Que brilli igualment la vostra llum davant la gent; així veuran les vostres bones obres i glorificaran el vostre Pare del cel» (Mt 5,14.16). El jove, ja diaca, en acabar la celebració adreçà unes paraules d'agraïment que va concloure dient: «Acabo citant la frase d'un amic: Allò que és veritablement important a la vida no és meu. Ho he rebut i és per als altres. Amb aquest convenciment vull iniciar el meu servei diaconal.»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Las Bienaventuranzas, carta de identidad del cristiano

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

El papa Francisco ha iniciado una serie de catequesis en la audiencia general de los miércoles sobre las Bienaventuranzas, según el Evangelio de Mateo (5,1-11). En la última audiencia del mes de enero, dijo que las Bienaventuranzas «contienen la *carta de identidad* del cristiano, porque dibujan el rostro de Jesús y su forma de vida» (29-01-20).

A todos nos hará bien contemplar a Jesús sentado en el monte junto al lago de Galilea y oír su cálido mensaje; también a nosotros nos habla: «Jesús se dirige a los discípulos, pero en el horizonte están las *multitudes*, es decir, toda la humanidad.»

La primera bienaventuranza se dirige a los pobres: «Bienaventurados los pobres de espíritu, porque de ellos es el Reino de los cielos» (Mt 5,3). «Es

un anuncio paradójico: ¡ser pobre es una ocasión de gracia!»

Puede que nos sea difícil, pero, por poco que buceemos en nosotros mismos, se nos presenta nuestra pobreza radical y hasta podemos sentir la necesidad de ser mendicantes: la limitación y el pecado nos mueven a pedir perdón. El Señor nos ama y «nunca se cansa de perdonar» (05-02-20).

María, nuestra Madre, mano tendida en la dificultad, nos auxilia. A Ella acudimos para que nos proteja en la tentación y nos ayude a hacer realidad el consejo del Papa: en los momentos de tentación, de pecado, cuando nos alejamos de Dios, oigamos su voz: «Hijo mío, hija mía, ¿por qué?» (homilía 4-02-20). El Señor siempre nos busca, nos perdona y nos ama.

Lectures de la missa diària i santoral

2. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.)
[Lv 19,1-2.11-18 / SI 18 / Mt 25,31-46]. Sant Lluç, bisbe; santa Genara, mr.; santa Agnès de Praga o de Bohèmia, rel. franciscana.

3. ■ Dimarts [Is 55,10-11 / SI 33 / Mt 6,7-15]. Sant Medir, pagès mr. barceloní; sant Ermenter (o Emeteri) i sant Celdoni (o Celoni), soldats mrs. a Calahorra; santa Màrcia, vg. i mr.

4. ■ Dimecres [Jn 3,1-10 / SI 50 / Lc 11,29-32]. Sant Casimir (1458-1484), príncep polonès; sant Lluç I, papa (romà, 253-254) i mr.; sants Nèstor, Eteri, Arcadi, Capi-tó, bisbes i mrs.

5. ■ Dijous [Est 14,1,3-5.12-14 / SI 137 / Mt 7,7-12]. Mare de Déu d'Àfrica; sant Focas, mr.; sant Joan Josep de la Creu, rel. franciscà; santa Olívia, vg. i mr.; sant Luperç, mr.

6. ■ Divendres [Ez 18,21-28 / SI 129 / Mt 5,20-26]. Sant Oleguer (†1137), bisbe de Barcelona i de la Tarragona reconquerida. Sant Virgili, bisbe; santa Coleta Boylet (†1447), vg. reformadora clarissa.

7. ■ Dissabte [Dt 26,16-19 / SI 118 / Mt 5,43-48]. Santa Perpètua i la seva serventa Felicitat, mrs. a Cartago (203). Sant Teòfil, bisbe.

8. ■ † Diumenge vinent, II de Quaresma (lit. hores: 2a setm.)
[Gn 12,1-4a / SI 32 / 2Tm 1,8b-10 / Mt 17,1-9]. Sant Joan de Déu (1495-1550), rel. portuguès, fund. a Granada de l'Orde Hospitalari (OH), patró dels malalts i dels bombers. Sant Vermon (Bermudo) d'irache, abat; santa Aurèlia de Niça, mr.

DIUMENGE I DE QUARESMA

COMENTARI

Lectura del llibre del Gènesi (Gn 2,7-9;3,1-7)

El Senyor-Déu modelà l'home amb pols de la terra, li bufà a la cara per fer-li entrar un alè de vida, i es convertí en un ésser animat. Llavors el Senyor-Déu plantà un jardí a Edèn, a la regió d'orient, i va posar-hi l'home que havia modelat. El Senyor-Déu va fer néixer de la terra fèrtil totes les varietats d'arbres que fan goig de veure i donen fruits gustosos. Al mig del jardí hi havia l'arbre de la vida i l'arbre del coneixement del bé i del mal.

La serp era el més astut de tots els animals que el Senyor-Déu havia fet. Digué, doncs, a la dona: «¿Així Déu us ha dit que no mengeu dels fruits de cap arbre del jardí?». La dona li respongué: «Podem menjar dels fruits de tots els arbres del jardí, però dels fruits de l'arbre que hi ha al mig, Déu ha dit que no en mengem ni els toquem, perquè moriríem». La serp digué a la dona: «No moriríeu pas! Déu sap que, si un dia en menjàveu, se us obririen els ulls i seríeu iguals que els àngels: coneixeríeu el bé i el mal». La dona, veient que el fruit de l'arbre era bo per a menjar, que donava gust de veure i que era temptador això d'adquirir coneixement, en collí i en menjà; en donà també al seu marit, que en menjà com ella, i se'ls obriren a tots dos els ulls. Llavors s'adonaren que anaven nus i cosiren fulles de figuera per fer-se'n faldars.

Salm responsorial (50)

R. *Compadriu-vos de nosaltres, Senyor, perquè hem pecat.*

Compadriu-vos de mi, Déu meu, vós que estimeu tant; / vós que sou tan bo, esborreu les meves faltes; / renteu-me ben bé de les culpes, / purifiqueu-me dels pecats. R.

Ara reconec les meves faltes, / tinc sempre present el meu pecat. / Contra vós, contra vós sol he pecat, / i he fet el que és dolent als vostres ulls. R.

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, / feu renéixer en mi un esperit ferm. / No em llanceu de la vostra presència, / ni em prengueu el vostre esperit sant. R.

Torneu-me el goig de la vostra salvació, / que em sostingui un esperit magnànim. / Obriu-me els llavis, Senyor, / i proclamaré la vostra lloança. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,12-19) (Versió abreujada)

Germans, per obra d'un sol home entrà el pecat al món, i amb el pecat hi entrà també la mort, que s'estengué a tots els homes, donat que tots van pecar.

Així, doncs, si per haver fallat aquell tot sol va impear la mort per culpa d'ell, amb molt més motiu els qui reben aquesta sobreabundància de gràcia i el do generós que els fa justos viuran i regnaran gràcies a un de sol, que és Jesucrist. Per tant, així com per haver fallat un sol home es va estendre a tots la condemna, també per haver estat just un de sol tots els homes són absolts i obtenen la vida; així com, per haver desobeït aquell home sol, els altres van esdevenir pecadors, també per haver obeït un de sol, esdevindran justos els altres.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 4,1-11)

En aquell temps, l'Esperit conduí Jesús al desert perquè el diable el temptés. Feia quaranta dies i quaranta nits que dejunava, i quedà extenuat de fam. El temptador se li acostà i li digué: «Si ets Fill de Déu, digues que aquestes pedres es tornin pans». Jesús li respongué: «Diu l'Escriptura: "L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu".»

Llavors el diable se l'enduu a la ciutat santa, el deixa dalt la cornisa del temple i li diu: «Si ets Fill de Déu, tira't daltbaix; l'Escriptura diu: "Ha donat ordre als seus àngels que et duguin a les palmes de les mans, perquè els teus peus no ensopiguin amb les pedres".» Jesús li contestà: «També diu l'Escriptura: "No temptis el Senyor, el teu Déu".»

Després el diable se l'enduu dalt una muntanya altíssima, li fa veure tots els reialmes del món i la seva glòria i li diu: «Tot això t'ho donaré si et prosternes i m'adores». Llavors li diu Jesús: «Ves-te'n d'aquí, Satanàs! L'Escriptura diu: "Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a ell tot sol".» Llavors el diable el deixà estar, i vingueren uns àngels per proveir-lo.

Lectura del llibre del Gènesi (Gén 2,7-9;3,1-7)

El Señor Dios modeló al hombre del polvo del suelo e insufló en su nariz aliento de vida; y el hombre se convirtió en ser vivo. Luego el Señor Dios plantó un jardín en Edén, hacia oriente, y colocó en él al hombre que había modelado. El Señor Dios hizo brotar del suelo toda clase de árboles hermosos para la vista y buenos para comer; además, el árbol de la vida en mitad del jardín, y el árbol del conocimiento del bien y el mal.

La serpiente era más astuta que las demás bestias del campo que el Señor había hecho. Y dijo a la mujer: «¿Conque Dios os ha dicho que no comáis de ningún árbol del jardín?». La mujer contestó a la serpiente: «Podemos comer los frutos de los árboles del jardín; pero del fruto del árbol que está en mitad del jardín nos ha dicho Dios: "No comáis de él ni lo toquéis, de lo contrario moriréis"». La serpiente replicó a la mujer: «No, no moriréis; es que Dios sabe que el día en que comáis de él, se os abrirán los ojos, y seréis como Dios en el conocimiento del bien y el mal». Entonces la mujer se dio cuenta de que el árbol era bueno de comer, atrayente a los ojos y deseable para lograr inteligencia; así que tomó de su fruto y comió. Luego se lo dio a su marido, que también comió. Se les abrieron los ojos a los dos y descubrieron que estaban desnudos; y entrelazaron hojas de higuera y se las ciñeron.

Salmo responsorial (50)

R. *Misericordia, Señor, hemos pecado.*

Misericordia, Dios mío, por tu bondad, / por tu inmensa compasión borra mi culpa; / lava del todo mi delito, / limpia mi pecado. R.

Pues yo reconozco mi culpa, / tengo siempre presente mi pecado. / Contra ti, contra ti solo pequé, / cometí la maldad en tu presencia. R.

Oh, Dios, crea en mí un corazón puro, / renuévame por dentro con espíritu firme. / No me arrojes lejos de tu rostro, / no me quites tu santo espíritu. R.

Devuélveme la alegría de tu salvación, / afiánzame con espíritu generoso. / Señor, me abrirás los labios, / y mi boca proclamará tu alabanza. R.

Lectura de la carta de san Pablo a los Romanos (Rom 5,12-19) (Versión abreviada)

Hermanos: Lo mismo que por un hombre entró el pecado en el mundo, y por el pecado la muerte, y así la muerte se propagó a todos los hombres, porque todos pecaron... Si por el delito de uno solo la muerte inauguró su reinado a través de uno solo, con cuánta más razón los que reciben a raudales el don gratuito de la justificación reinarán en la vida gracias a uno solo, Jesucristo. En resumen, lo mismo que por un solo delito resultó condena para todos, así también por un acto de justicia resultó justificación y vida para todos. Pues, así como por la desobediencia de un solo hombre, todos fueron constituidos pecadores, así también por la obediencia de uno solo, todos serán constituidos justos.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 4,1-11)

En aquel tiempo, Jesús fue llevado al desierto por el Espíritu para ser tentado por el diablo. Y después de ayunar cuarenta días con sus cuarenta noches, al fin sintió hambre. El tentador se le acercó y le dijo: «Si eres Hijo de Dios, di que estas piedras se conviertan en panes». Pero él le contestó: «Está escrito: "No sólo de pan vive el hombre, sino de toda palabra que sale de la boca de Dios".»

Entonces el diablo lo llevó a la ciudad santa, lo puso en el alero del templo y le dijo: «Si eres Hijo de Dios, tírate abajo, porque está escrito: "Ha dado órdenes a sus ángeles acerca de ti y te sostendrán en sus manos, para que tu pie no tropiece con las piedras"». Jesús le dijo: «También está escrito: "No tentarás al Señor, tu Dios".»

De nuevo el diablo lo llevó a un monte altísimo y le mostró los reinos del mundo y su gloria, y le dijo: «Todo esto te daré, si te prostras y me adoras». Entonces le dijo Jesús: «Vete, Satanás, porque está escrito: "Al Señor, tu Dios, adorarás y a él solo darás culto"». Entonces lo dejó el diablo, y he aquí que se acercaron los ángeles y lo servían.

Jesús dejuna durant quaranta dies i és temptat

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

La Quaresma apunta tota ella cap a la Pasqua, la de Crist i la nostra. Per a Crist, la Pasqua va suposar passar d'aquesta vida a la vida de Déu. Per a nosaltres, suposa passar de la vida marcada pel pecat —l'egoisme, la divisió, els nostres interessos— a la vida de la gràcia; la vida de Crist, que ens va estimar fins a l'extrem de donar la seva vida per nosaltres. La Quaresma comporta, doncs, una crida a la conversió a l'Evangeli per poder rebre els fruits de la reconciliació que el misteri pasqual de Crist, mort i ressuscitat, ens ha obtingut. Reconciliats amb Déu i amb els germans, tot formant la comunitat dels deixebles de Jesucrist.

Aquest primer diumenge de Quaresma, l'Evangeli ens presenta l'exemple de Crist. Abans de la seva vida pública es va retirar al desert on, mitjançant el dejuni i la pregària, va preparar el seu esperit per a la missió que Déu li proposava: la missió de predicar l'arribada del Regne i de guarir el cos i l'esperit de les persones. I és en la solitud del desert on el diable el tempta més vivament: el tempta a fer servir el seu poder diví per assolir la fama i l'èxit, mitjançant signes i miracles espectaculars; el tempta a fer servir el seu poder per atendre la pròpia fam, en comptes de multiplicar el pa per alimentar la multitud; el tempta a assolir la seva salut i el seu benestar, en lloc de lliurar la seva vida a la creu, estimant fins a l'extrem per la salvació de tots nosaltres, pobres pecadors.

Però Jesús venç el temptador, inspirant-se en la paraula de Déu que assiduament llegeix a la sinagoga i medita en les llargues estones de pregària. Així, arribarà a posar la seva vida a disposició de Déu i dels germans, predicant la conversió del cor per preparar l'arribada del Regne, predicant el perdó i l'amor mutu, guarint els malalts i consolant els afligits, i omplint a tots de goig i d'esperança.

A exemple de Crist, el poble cristià, totes les comunitats i els seus membres, cada un de nosaltres..., durant quaranta dies volem examinar la nostra vida a la llum de l'exemple de Crist; volem convertir el nostre cor a l'Evangeli que ell va predicar i va viure; volem millorar el nostre amor als germans per arribar a estimar fins a l'extrem amb què Crist ens ha estimat a cada un de nosaltres; volem revisar la nostra vida i alleugerir-la de tots aquells interessos i preocupacions que acaben apartant-nos de Déu i dels germans; volem arribar a una major sobrietat i austeritat de vida, que ens permeti centrar-nos en l'única cosa important: Déu present en Crist i en cadascun dels nostres germans.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Diumenge 1 de març, a les 12 h. Ritu d'elecció de catecúmens a la Catedral.

Del dilluns 2 al divendres 6. Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola a Madrid.

Diumenge 8, a les 11 h. Missa i benedicció de reformes a la parròquia de Sant Valentí de Terrassa. / **A les 17 h,** Missa de la 125a Romeria de la ciutat de Sabadell a Montserrat, al Santuari.

Visita Pastoral

Dissabte 7, a les 12 h. Missa Estacional i de festa patronal a la parròquia de Santa Perpètua de Santa Perpètua de Mogoda.

Notícies

Exposició d'en Salvador Arís a benefici de Càritas. El dissabte 8 de febrer, Mons. Saiz Meneses, acompanyat pel Sr. Francesc Llonch, director general de Càritas, i la Sra. Rosa M. Cristany, responsable de Càritas arxiprestal

de Terrassa, inaugurà l'exposició de quadres d'en Salvador Arís a benefici de Càritas. L'exposició ha estat oberta fins al 21 de febrer al Centre Social Catòlic de Terrassa.

Trobada de formació dels diaques. El dissabte 8 de febrer tingué lloc a Rubí la trobada trimestral de formació dels diaques permanents de la diòcesi de Terrassa,

presidida per Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar. Varen reflexionar sobre la comunió a l'Església.

Curs de lectors a Granollers. El dissabte 8 de febrer va tenir lloc a la par-

ròquia de Sant Esteve de Granollers un curs de lectors adreçat als feligresos de l'arxiprestat que fan aquest servei a les celebracions de les parròquies.

Mons. Saiz Meneses visita el Santuari de Puiggraciós. El dilluns 10 de febrer, amb motiu de la festa de Santa Escolàstica, Mons Saiz Meneses visità el Santuari de Santa Maria de Puiggraciós, a l'Ametlla del Vallès. Celebrà la Missa i es reuní amb la comunitat de benedictines i els col·laboradors del santuari interessant-se pels projectes de futur.

Reunió del Consell Diocesà de Càritas. El dimecres 12 de febrer, el Sr. Bisbe va presidir la reunió trimestral del Consell Diocesà de Càritas, que agru-

pa els responsables i representants territorials de Càritas diocesana. Es va reflexionar sobre diversos projectes i sobre el balanç econòmic.

Agenda

125a Romeria de Sabadell a Montserrat. Dissabte dia 7 de març: a

les 16.30 h, arribada; a les 19.30 h, pregària dels nens de l'esplai al cambri; a les 20.30 h, sopar de germanor; a les 22 h, vetlla de pregària al cambri. **Diumenge 8 de març:** a les 10.30 h, Via Crucis; a les 13.30 h, dinar de germanor; a les 16.15 h, entrada en processó del Ciri Votiu de la ciutat a la Mare de Déu; a les 16.45 h, ofrena del Ciri Votiu. Benvinguda del P. Abat Josep Maria Soler; a les 17 h, Eucaristia a la Basílica presidida pel bisbe Josep Àngel Saiz Meneses; a la sortida: col·lecta a favor de Càritas de Sabadell. Cant de l'Hora dels Adéus.

Recés de Quaresma per al clergat.

Dilluns 9 de març, a les 11 h, al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès. Predica Mn. Ignasi Navarri, Vicari general d'Urgell.

REMAD MAR ADENTRO

Las tentaciones

El pasado miércoles comenzábamos una nueva Cuaresma. La imposición de la ceniza nos recordaba nuestra condición de criaturas contingentes y nos invitaba a reavivar el compromiso de conversión para seguir cada vez más de cerca al Señor. Es un tiempo de ascética y sacrificio, de esfuerzo en el combate espiritual para ir superando todo tipo de mal y de pecado, tan presentes en el mundo y en nosotros.

En las celebraciones litúrgicas iremos recibiendo la gracia y el impulso necesario para recorrer este camino con el Señor, profundizando en la escuela del evangelio, meditando los acontecimientos de la historia de la salvación como actualización eficaz, ya que Cristo se hace presente en la liturgia de la Iglesia por obra del Espíritu Santo. De nosotros depende vivir este tiempo con intensidad, abiertos al don de Dios y afrontar de esta manera los cambios que nuestra vida ne-

cesita, o por el contrario, dejarnos arrastrar por la rutina y permanecer estancados.

En este primer domingo de Cuaresma reflexionamos sobre las tentaciones de Jesús en el desierto. Recordemos que el desierto, además de ser lugar de encuentro con Dios, es también el lugar de la tentación y del combate espiritual. Durante la peregrinación del pueblo de Israel a través del desierto, que se prolongó durante cuarenta años, sufrió muchas tentaciones y cayó en ellas. Jesús pasa en el desierto cuarenta días de soledad y de prueba, que supera con la Palabra de Dios y la oración. Se prepara así para el cumplimiento de su misión y vence las tentaciones del maligno.

El tentador intenta manipular las palabras de la Sagrada Escritura, pero las respuestas de Jesús desenmascaran sus intenciones y refutan sus argumentos, apoyándo-

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES

Obispo de Terrassa

se en la misma Palabra de Dios, y aplicándola con verdad y rectitud. El maligno presenta la perspectiva atrayente de un mesianismo político y triunfal, que hubiese tenido una gran acogida en el pueblo de Israel. Pero no es este el plan de Dios, y Jesús se mantendrá fiel a la voluntad del Padre. La narración muestra un paralelismo con las tentaciones del pueblo de Israel en los cuarenta años de peregrinación por el desierto. También nosotros somos invitados a renovar nuestra decisión de seguir a Dios y de afrontar con valentía la lucha que nos espera si queremos permanecer fieles.

El camino cuaresmal se caracteriza por las prácticas del ayuno, la limosna y la oración. El ayuno consiste inicialmente en abstenerse de alimentos, pero comprende todas las formas posibles de sacrificio para lograr una vida más sobria. ¡Cuántas cosas hay en nuestra vida que son absolutamente prescindibles! ¡Cuánto tiempo se llega a perder en frivolidades! ¡Cuánto podríamos ahorrar de tiempo

y de bienes de todo tipo! ¡Cuánto podríamos compartir con los más necesitados! Porque no olvidemos que el ayuno está íntimamente unido a la limosna, al compartir, a la solidaridad, a las obras de misericordia. Todos estamos llamados a compartir nuestros bienes, sean muchos o pocos, con los demás. Siempre podemos encontrar personas más necesitadas que nosotros.

La Cuaresma, además, es un tiempo privilegiado para la oración. La Iglesia nos invita en este tiempo a una oración más prolongada e intensa y a una meditación profunda sobre la Palabra de Dios. En este camino cuaresmal hemos de estar atentos para captar la invitación de Cristo a seguirlo de modo más decidido y coherente, renovando la gracia y los compromisos de nuestro Bautismo, para abandonar el hombre viejo que hay en nosotros y revestirnos de Cristo, para llegar renovados a la Pascua y poder decir con san Pablo «ya no soy yo el que vive, es Cristo quien vive en mí» (Ga 2,20). Con estas prácticas cuaresmales os invito a entrar decididamente por el camino de la conversión.